

[Finansministeren]

Den tredje opgave, vi har ønsket at tage frem, er jo de strukturelle ændringer. Nu gjorde hr. Camre sig lidt lystig over det. Det er, fordi han lider under den opfattelse, at medmindre man binder et stort milliardbeløb fast til en forandring i vores samfund, kommer der ikke noget ud af det. Det skal jeg også vende tilbage til, for selvfølgelig kan man sætte vældig mange ting i gang, uden at det nødvendigvis behøver at koste penge; man kan gøre det ved omprioriteringer, man kan gøre det ved en almindelig liberalisering, ved at frigøre erhvervslivet og menneskene i samfundet.

Til hele det program siger hr. Camre så: ja men det er jo et liberalistisk program, det går aldrig. Det har hr. Camre ret i for den første dels vedkommende, at det er en liberalistisk tankegang, og jeg tror da, at hr. Camres iagttagelse er korrekt: der er en sådan forskel mellem den nuværende og den tidligere regerings opfattelse af, hvordan man bedst styrer et samfund. Vi tror ikke meget på restriktioner, på lange lister med 10 mill. kr. til skovplantning og 10 mill. kr. til skovfældning, og hvad vi nu kan nævne af gode formål. Vi har tillid til det markedsøkonomiske system, vi tror, det er langt bedre end det restriktive og selektivt styrende samfundssystem, som hr. Camre og hans venner nu i nogle år har eksperimenteret med at få op at stå uden synderlig positivt resultat.

Der er i øvrigt også en anden begrundelse for at vælge det mere generelle, og det er, at de virkninger på økonomien, man kan få frem gennem generelle forandringer, er langt større, end hvad staten nogen sinde er i stand til at betale sig til.

Jeg vil gerne gentage, hvad jeg sagde forleden dag: at den renteudvikling, vi har oplevet i de sidste par måneder, svarer jo til en lettelse af virksomhedernes omkostninger med flere milliarder kroner, den svarer også til en lettelse af statsbudgettet på årsbasis med flere milliarder. Når regeringens indkomstpolitiske målsætning er opfyldt, lettes erhvervslivets omkostninger med adskillige milliarder kroner. Ingen i denne sal vil jo overhovedet turde påstå, lige bortset fra nogle ganske få medlemmer af SF og VS, at man nogen sinde fra folketingets side i denne situation var i stand til at fremskaffe milliardbeløb af den størrelsesorden, som markeds kræfterne med deres reaktion i disse uger og

måneder stiller til rådighed både for virksomheder og for de offentlige kasser. Det ville have krævet så enorme indgreb, at bunden var gået ud af statskassen.

Derfor er det også vigtigt at fortsætte denne politiske linje. Det er regeringens mål, at underskuddet på statsbudgettet for 1984 skal reduceres i forhold til 1983.

Det vil jeg gerne understrege ikke bare er en høflig, formel bemærkning, der skal gøres ved denne lejlighed, men det er en meget stor indsats, regeringen hermed forpligter sig til, fordi vi befinder os i en situation, hvor underskuddet i sig har indbygget en automatisk vækst i kraft af rentes rente-princippet.

Derfor må jeg også gøre den tilføjelse, at hvis underskuddet i 1984-finansåret bare skal holdes på det nuværende niveau eller nedbringes, komme noget ned under det, kræver det ganske store budgetforbedringer ud over dem, der allerede nu gennemføres, og som i 1984 har en samlet virkning – besparelser og pensionsafgift – på tilsammen 38,5 mia kr., hvis vi tager bruttotallet.

Ud over det vil der være brug for positive virkninger på statsfinanserne. Vi kan håbe, at noget kommer i form af en fortsat forbedring af rentesituationen; det vil hjælpe vældig meget. Der er også andre automatisk virkende ting i økonomien, som kan gøre opgaven nemmere, men jeg tror, jeg må sige allerede nu, at det bliver en svær opgave at få tilvejebragt en 1984-finanslov, som bringer underskuddet under kontrol, men ikke desto mindre er det en opgave, regeringen føler sig forpligtet til at løse.

Men det er klart, at den især vil blive lettet, hvis den indkomstpolitiske opgave samtidig lykkes, for det er jo her, vi har både de sociale og de økonomiske forudsætninger for, at statsfinanserne kan bringes under kontrol. Jo bedre indkomstpolitikken forløber, desto flere positive automatiske virkninger vil der være på økonomien, også på statsfinanserne, jo lettere vil det også være at løse nogle af de beskæftigelsesproblemer, der opstår i kølvandet af offentlige besparelser.

Jeg har tillid til, at den samarbejdsvilje og den forståelse, der har været hos et flertal i folketinget for hele problemstillingen, selv om vi jo har været uenige om mange enkeltheder, derfor også vil slå igennem, når vi skal arbejde med finansloven for 1984.